

Molly
Den Magiske Ko

Molly Den Magiske Ko

Copyright © Lene Møller 2012

Illustrationer: Lene Møller

Forlag: Books On Demand GmbH, København, Danmark

Trykt hos: Books On Demand GmbH, Norderstedt, Tyskland

Bogen er sat med Georgia.

ISBN: 978-87-7114-432-1

1. udgave, 1. oplag, 2012

Tak til:

Peter Møller for din uundværdige støtte og hjælp.

Rikke Vestergaard Petersen for kritik og råd.

Molly
Den Magiske Ko

Af

Lene Møller

Molly

Den Magiske Ko

1

Der var engang en mand der hed Hans Jensen som boede på en gård langt ude i skoven. Hans Jensen havde mange, mange køer på sin gård, og alle køerne var brune. Alle sammen, på nær én. Hun var hvid med store sorte pletter. Dét var Molly.

Men ak, Molly var ikke særlig glad. De andre køer kunne nemlig ikke lide Molly. De drillede hende hele tiden og de ville aldrig lege med hende. Så Molly gik for det meste sådan lidt for selv og drømte. Hun drømte om, at være et sted hvor der var nogen der kunne lide hende – et sted hvor der var nogen der ville klø hende bag øret.

Men ak, Molly var jo bare en ko, så hvordan skulle hun nogensinde komme ud gennem hegnet, ud i verden og finde nogen som ville klø hende bag øret?

En morgen i det tidlige forår skulle Molly og de andre køer udenfor stalden for første gang. De skulle gå og græsse på markerne hele sommeren. Molly stod i stalddøren og kiggede ud. Hun var helt alene, og det var der ikke noget underligt i, for hun blev altid ladt alene tilbage. Molly var bange. Hun havde aldrig før været uden for stalden, og hun brød sig ikke om det. De andre køer var for længst gået, men ikke Molly, for hun brød sig slet ikke om det. Hun var bange for hvad der ville ske, når hun kom ud på marken. Så hun havde ikke spor travlt med, at komme af sted.

Men bedst som Molly stod der i stalddøren og drømte om at være et andet sted, kom Hans Jensen slentrende forbi.

„Nu må du vidst også hellere se, at komme af sted,“ sagde han og Molly begyndte at traske ned ad den sti der førte ud til marken. Da Molly ikke længere kunne se Hans Jensen, satte hun farten ned. Inderst inde håbede Molly, at hun aldrig ville nå frem til marken, for hun var bange for, hvad de andre køer mon kunne finde på. *Hvad skal jeg dog gøre?* sagde hun til sig selv, men i det samme fik hun en lys idé. Hvad nu hvis hun gemte sig bag træerne, end til det blev aften og det var tid til at gå tilbage til stalden? Men nej, det gik ikke. For Molly vidste godt, at før eller siden ville Hans Jensen komme forbi, og så kunne hun ikke bare stå der. Der var ikke nogen vej udenom, og hun fortsatte ned af stien.

Men ak, Molly havde ret. Da hun nåede frem til marken og gik ud på det grønne græs, var der en af de andre køer der råbte:

„Ha, ha, ha! Se, hvem der kommer der!“

Molly gjorde som altid når de andre drillede hende: hun gik så langt væk fra dem, som hun kunne komme.

Selvom solen kun lige var stået op, var Molly meget, meget trist. Hun var så trist og ked af det, at hun slet ikke havde lyst til at smage på det friske græs. Så hun traskede bare om på må og få, og ventede på at tiden skulle gå, og pludselig var hun kommet så langt væk fra de andre køer, at hun slet ikke kunne se dem mere.

Bedst som Molly traskede rundt der på marken, fik hun pludselig øje på noget som hun aldrig havde set før. Et hegn af kæmpestore træer fulde af røde bær – og ih du milde, hvor så de røde bær lækre ud. Molly kunne næsten ikke vente med at smage dem, men idet hun rakte ud efter dem, fik hun øje på noget andet – noget som fik hende til, at glemme alt om

de røde bær.

Det var det mest mærkværdige hun nogensinde havde set. Det var et spejl! Gemt derinde, bag træerne. *Det var da underligt!* tænkte hun. Spejlet var meget større end Molly og noget af det var dækket af blade. Spejlet skinnede som det pureste guld, men da Molly kom tættere på, kunne hun se, at det ikke var noget helt almindeligt spejl. Spejlet skinnede og glimtede, og det så ud som om det var levende!

Da Molly jo var helt alene på marken, og ikke havde noget bedre at tage sig til, samlede hun alt sit mod og rørte forsigtigt ved spejlet med sin ene klov. Men kloven forsvandt gennem spejlet og Molly var lige ved at falde. *Hvad er nu det?*, tænkte hun. Det var levende! Det var et magisk spejl!

Molly undrede sig over det mærkværdige spejl. Når hendes klov var forsvundet lige gennem spejlet, måtte der jo være noget på den anden side, sagde hun til sig selv. Hun tænkte på, hvad der mon var derinde i spejlet og besluttede sig for, at finde ud af det. Så Molly lukkede øjnene, talte til 3 og trådte gennem spejlet.

Da hun kom ud på den anden side stod hun med lukkede øjne og lyttede. Da hun ikke kunne høre andet end fugle der sang og bier der summede, åbnede hun forsigtigt øjnene og kiggede sig omkring.

Hun stod på en græsmark, nøjagtig lige som den hun kom fra. *Hmm, måske gik jeg slet ikke gennem spejlet*, tænkte hun og vendte sig om. Men Molly var trådt gennem spejlet, for det stod lige der ved træerne bag hende.

Det betød ikke noget for Molly om spejlet var magisk eller ej – det eneste der betød noget var, at de andre køer var langt, langt væk.

Hvordan kunne hun også have troet at spejlet var magisk – hun var jo bare en ko, og køer oplevede ikke eventyr, tænkte Molly og begyndte at spise af det friske græs.